

Tassy, Garcin de

Necrology: Héliodore Garcin de Tassy, by E. R.
Indian antiquary 7 (1878), 292.

جارسان دي تاسي، جوزيف هليودور (1794-1878)

GARCIN DE TASSY, JOSEPH-HELIODORE

مستشرق فرنسي.

ولد في مرسيليا في ٢٠ يناير ١٧٩٤، وتوفي في باريس في ٢ سبتمبر ١٨٧٨. تعلم مبادئ العربية في مطلع شبابه، ثم جاء إلى باريس ١٨١٧ وحضر دروس سيلفستر دي ساسي. وبتوجيهه بدأ أولاً بالعكوف على دراسة اللغتين العربية والفارسية، ثم تخصص بعد ذلك في اللغة الهندوستانية.

وأختير عضواً في أكاديمية النقوش والآداب في ١٨٣٨. وصار رئيساً للجمعية الآسيوية الفرنسية.

وقد بدأ سيرته العلمية بنشر وترجمة رسالة صغيرة في التصوف، هي "كشف الأسرار" لعز الدين بن قاسم المقدسي. حقق النص وترجمه إلى الفرنسية وزوّده بتعليقات مستفيضة.

وله أبحاث أخرى منها :

- "بحث في أسماء الأعلام والألقاب الإسلامية"، باريس، ١٨٥٤.
- "منطق الطير" لفريد الدين العطار: النص الفارسي وترجمة فرنسية، باريس ١٨٥٧، ١٨٦٣، في جزئين.
- "الشعر الفلسفي والديني عند الفرس"، بلزيس، ١٨٦٤.
- "فصل من تاريخ الهند الإسلامية"، بلزيس، ١٨٦٥.
- "البلاغة والعروض في لغات الشرق الإسلامي"، بلزيس، ١٨٧٣.
- "الإسلام وفقاً للقرآن: التعليم العقيدوي والممارسة العملية"، باريس، ١٨٧٤.

MADRID
SONRA MELER DOKUMAN

13 MAZ 2007

جارسان دي تاسي

JOSEPH -HELIODORE GARCIN DE TASSY, 1794-1878

(1794-1878)

بتعليقات مستفيضة ، على طريقة أستاذه سيلفستر دي
Les oiseaux et les fleurs, allégories morales d'Azzéddin
Elmocaddessi, publiées en arabe, avec une
traduction et des notes. Paris, 1321.

ثم انصرف بكلّيته بعد ذلك إلى اللغة
الهندوستانية ، التي صار أكبر متخصص فيها في
أوروبا . وتوالت مؤلفاته في ميدان الدراسات
الهندوستانية ، فأصدر :

١ - « مغامرات كمروپ » ، نص هندوستاني ،
باريس ١٨٣٥ .

٢ - « ديوان وليّ » ، النص وترجمة فرنسية
وتعليقات ، باريس ١٨٣٦ .

٣ - « مبادئ اللغة الهندوسية » ، باريس ١٨٤٧
Rudiments de la langue hindouie .

٤ - « مختارات هندوستانية » ، باريس ١٨٤٧ .

مستشرق فرنسي .

ولد في مرسليا في ٢٠ يناير ١٧٩٤ ، وتوفي في
باريس في ٢ سبتمبر ١٨٧٨ . تعلم مبادئ العربية في
مطلع شبابه . ثم جاء إلى باريس ١٨١٧ وحضر دروس
سيلفستر دي ساسي . وتحت توجيهه بدأ أولاً بالعكوف
على دراسة اللغتين العربية والفارسية ، ثم تخصص بعد
ذلك في اللغة الهندوستانية . وقد أنشئ له كرسيّ
لتدريس اللغة الهندوستانية في مدرسة اللغات الشرقية
الحية في ١٨٢٨ ، وظل يشغل هذا الكرسي طوال
خمسین عاماً . إلى أن توفي كما قلنا في ٢ سبتمبر
١٨٧٨ . والفضل في إنشاء هذا الكرسي له يرجع إلى
مساعي أستاذه سيلفستر دي ساسي .

واختير عضواً في أكاديمية النقوش والآداب في
١٨٣٨ . وصار رئيساً للجمعية الآسيوية الفرنسية .

وقد بدأ سيرته العلمية بنشر وترجمة رسالة صغيرة
في التصوف ، هي « كشف الأسرار » لعزّ الدين بن قاسم
المقدسي . حقق النص وترجمه إلى الفرنسية وزوده

دى تاسى ، جارسن (١٧٩٤ - ١٨٧٨) Tassy, Garcin, de

هو فى ذروة من النسب والنسب ، تخرج على دى ساسى فى العربية ، وتولى بعده تحرير
المجلة الآسيوية ، فنشر فيها كثيراً من الدراسات النفيسة ، خلا ما حققه وترجمه وصنف فيه مما
وضعه فى المرتبة الأولى .

آثاره : نشر كشف الأسرار عن حكم الطيور والأزهار لابن غانم المقدسى متناً وترجمة
(باريس ١٨٢١) ، وترجم الأمثال الأدبية لعز الدين المقدسى بعنوان الصوادح والأزهار
(١٨٢١) ، وقسم الحيوان فى رسائل إخوان الصفا (١٨٦٤) ، وصنّف كتاباً فى الدين
الإسلامى ، وفق القرآن والتعاليم المذهبية والفرائض (ثلاث طبعات ، ١٨٢٢ - ١٨٧٤) ،
وله فى المجلة الآسيوية : ترجمة ثلاث مقامات للحيرى (١٨٢٢ و ١٨٢٣ و ١٨٢٤) ،
وبحث فى ابن خلدون (١٨٢٣) ، وخصائص الدين الإسلامى فى الهند (١٨٣١) ، ونبذة
فى اللباس مع بعض الكتابات العربية والفارسية والهندستانية (١٨٣٣) ، وبلاغة الشعوب
الإسلامية (١٨٤٤ و ١٨٤٦ و ١٨٣٨) ، وجمع من آداب العرب منتخبات ترجمها إلى
الفرنسية بعنوان مجموع الرموز الشرقية ، ولخص تاريخ التواريخ ، ومقامات الحيدرى عن
حياة وموت كبار شهداء الإسلام (باريس ١٨٤٥) ، وشرح السورة المجهولة فى القرآن ،
وهى سورة النورين - ولا وجود لها إلا فى نسخة الشيعة (١٨٤٥) ، وكتب فى الأسماء

v. Schlegel 1816 gehört. Der andere Lieblingsschüler de Sacys, Joseph Héliodore Garcin de Tassy (1794—1878) begann seine literarische Laufbahn mit der Bearbeitung einer unbedeutenden sufi-schen Abhandlung, des *Kašf al-asrār* des 'Izzaddīn al-Muqaddasī, die er ganz in Stile seines Lehrers arabisch mit französischer Übersetzung und ausführlichen Anmerkungen versehen herausgab⁴¹⁵). Dann aber wandte er sich dem Studium des Hindostani zu und wurde dank den Bemühungen de Sacys 1828 beauftragt, diese Sprache an der *École des langues orientales* zu lehren. Mit seiner Grammatik, Chrestomathie und Literaturgeschichte, den Jahresberichten, einer Ausgabe von Walis Diwan und insbesondere mit seinen zahlreichen Übersetzungen entfaltete er auf diesem in Europa fast unbetretenen Gebiete eine emsige Tätigkeit, die indessen mehr in die Breite als in die Tiefe ging und es nicht vermochte, dem Studium des indischen Islams innerhalb der gesamten Islamkunde die ihm gebührende Stellung zu erringen. Édouard Dulaurier (1807—1881) ging vom Arabischen zum Malaiischen und Japanischen über und wurde schließlich 1862 Professor für Armenisch an der *École des langues orientales*. Guillaume Pauthier (1801—1873) endlich betätigte sich auf mehreren Gebieten, in der Hauptsache jedoch als Sinologe.

Doch nicht nur die französischen Orientalisten bildete de Sacy heran, auch aus dem übrigen Europa strömten Lernbegierige zu ihm, welche später seine Unterrichtsmethode in ihrem Vaterlande einführten. Seine Überlegenheit war bereits zu seinen Lebzeiten so offenkundig und allgemein anerkannt, daß fremde Regierungen ihn bei der Einrichtung und Besetzung orientalistischer Lehrstühle zu Rate zogen oder ihm Stipendiaten zur Ausbildung zusandten. So wandte sich der russische Staatsmann Graf Uwaroff an ihn⁴¹⁶), als Zar Alexander I. in Petersburg einen Lehrstuhl für Arabisch und einen zweiten für Persisch zu begründen vorhatte. Zwar wirkte seit 1807 der um die islamische Münzkunde verdiente Christian Martin Frähn (1782—1851) aus Rostock, ein Schüler O. G. Ty-chsens und Schnurrers, als Professor für orientalische Literatur an der 1804 gegründeten Universität Kasan. Aber die asiatischen Interessen Rußlands verlangten seit Beginn des 19. Jahrhunderts in steigendem Maße eine stärkere Berücksichtigung der orientali-

⁴¹⁵) *Les oiseaux et les fleurs, allégories morales d'Azz-eddin Elmocaddessi, publiées en arabe, avec une traduction et des notes*, Paris 1821.

⁴¹⁶) H. DEHÉRAIN, *Silvestre de Sacy* S. 25*—35*.

Johann Fück, "Die Arabischen Studien
in Europa", S. 155, 1955
(Leipzig)

garplasma: Atatürk devrimlerinin ortak hedefi
(Fotoğraflarla Atatürk adlı eserden)

G A R K

GARK i. (ar. ğark). *Esk.* Suya batma, batırma. Boğulma. || *Mec.* Bir şeye bollukla sahip olma veya etme. || *Gark etmek*, boğmak. *Batırmak*, doldurmak. *Mec.* Bol bol vermek: *Düşüncelerimi nura gark eden güneşe sor / Bu Nisan rüzgârı da şehadet eder* (C. S. Tarancı). || *Gark olmak*, boğulmak, batmak: *Bakıyorum cemal denizinde gark olup kaybolduktan gayri bir dileğin yok* (N. Araz). *Dolmak. Mec.* Bol miktarda almak: *Ka'ında nihân-ı şeb-huzûrun / Matemlere garkolur tabiat* (Tevfik Fikret). || *Gark-ı eşk*, göz yaşına batmış. || *Gark-ı nur olmak*, nurla dopdolu olmak. || *Gark-ı ye's olmak*, çok kederlenmek.

◆ *Garka* şif. *Esk.* Batmış, boğulmuş: *Hep garka-i belâ görürüm ben hayatımı* (Tevfik Fikret). [M]

GARLAND (Hamlin), amerikalı romancı ve tarihî hatıra yazarı (West Salem yakınları, Wisconsin 1860-Hollywood 1940). Çocukluğu, toprakta çalışanların çetin hayat şartları içinde geçti. Çocukluk hayatının anılarını *Boy Life on the Prairie* (Çayırda Çocuk Hayatı) [1899] adlı eserinde dile getirdi. Genç yaşta Batı'yı terk ederek Boston'a yerleşti. Burada, büyük ovalarda geçen hayatı, sade ve etkili dille kaleme aldı: *Main-Traveled Roads* (Büyük Yolculuklar) [1891]; *Prairie Folks* (Ova İnsanları) [1893]. En tanınmış eseri olan *A Son of the Middle*

Border'da da (Büyük Ovaların Çocuğu) [1917] yine gençlik yıllarını anlatır. *A Daughter of the Middle Border* (Büyük Ovaların Kızı) [1921] adlı eseriyile Pulitzer ödülünü aldı. Amerikan natüralizminin öncülerinden olan Garland, ılımlı gerçekçilikle sosyal protesto karışımı olan «veritisme» adlı doktrinini *Crumbling Idols* (Yıkılmak Üzere Olan Putlar) [1894] adlı bir yazısında ortaya koydu. (L)

GARLAND (Judy), amerikalı sinema oyuncusu, asıl adı, *Frances Gumm* (Grand Rapids, Michigan 1922-Kaliforniya 1970). Sinema dünyasına hârika çocuk olarak girdi. Filimlerde sesinin güzelliğinden faydalandı. *Billür Kök'ten* (The Wizard of Oz) [1939] sonra birçok revüde ve müzikal filimde şarkı söyledi. Başka tür filimlerde de başarı kazandı: *Kara Şeytan* (The Pirate) [1949]; *Şen Yıldızlar* (Summer Stock) [1950]; *Bir Yıldız Doğuyor* (A Star is Born) [1955]. (L)

GARLIN DE TASSY (Joseph), fransız şarkiyatçısı (Marsilya 1794-Paris 1878). Başlıca eseri: *Histoire de la Littérature Hindoue et Hindoustaine* (Hindu ve Hindustani Edebiyatı Tarihi) [1839-1847]. Türkçeden ve hindustani dillerinden çeşitli metinleri Fransızcaya çevirdi. (*Kamrup*, Walli'nin eserleri v. b.) [L]

GARLUCH, Yukarı Tatra'larda piramit biçiminde doruk, Polonya-Çekoslovakya sınırında, Zakopane'ye ve Poprad'ın yukarı vâdisine hâkimdir; 2 663 m. (L)

GARMISCH-PARTENKIRCHEN, Almanya'da (Batı Almanya, Bavyera) şehir, Zugspitze'nin eteğinde; 27 000 nüf. Bavyera Alp'leri'nin başlıca turistik merkezi. Kış sporları. 1936 Kış sporları olimpiyadı burada yapıldı. (L)

GARNEAU (François-Xavier), kanadalı fransız tarihçisi (Québec 1809-ay.y. 1866). Québec'te noterdi. *Histoire du Canada* (Kanada Tarihi) [1845-1848] adlı eseri, Kanada'nın keşfinden günümüze kadar olan tarihi üstüne yazılan ilk bilimsel eserdir. Eserini birçok defa elden geçirdi ve ekşiklerini tamamladı. 1913'te torunu Hector Garneau tarafından yeniden basılan eser, kendi alanında klasik bir değer taşır. (L)

GARNEAU (Saint-Denys), kanadalı fransız yazar (Montréal 1912-Sainte-Catherine 1943). Hestahklydi. Aile konağında insanlardan uzak yaşadı. Genç yaşta öldü. Şiirleri.

1949'da *Regards et Jeux dans l'Espace* (Boşlukta Bakışlar ve Oyunlar) ve *Solitudes* (Yalnızlıklar) adlı kitaplarda biraraya getirildi. Günlüğü de (*Journal*) 1954'te yayımlandı. Ölümle karşı karşıya kalan insanın metafizik kaygılarını, yalnızlık ve yitkilik bunalımlarını dile getiren eseriyile Garneau çağının en etkileyici şairlerinden biri idi. (L)

GARNER (Eroll), amerikalı zenci caz bestecisi ve piyanisti (Pittsburgh 1921). 1937'den başlayarak Pittsburgh orkestralarında piyano çaldı, 1944'te New York'ta solist olarak sahneye çıktı, 1945'te Slam Stewart ile çalıştı, sonra bir üçlü kurdu. 1948'de Paris'te büyük bir başarı elde etti. O tarihten bu yana, dünya çapında bir caz piyanocu olarak mesleğini sürdürmektedir. Üslup özelliği şu şekilde özetlenebilir: çok sağlam bir ritmik destek sağlayan sol elden hız alan sağ el, ince seslerde dolaşarak irticalî süslemelerle melodiyi işler, böylece ilgi çekici bir «swing» elde edilir ve bu swing özellikle orta ve hızlı tempolarda daha da yoğun bir hal alır. *Laura* (1945); *Cool Blues* (1947); *Blue Lou* (1959); *Caravan* (1956); *Some of these Days* (1961); *Movin' Blues* (1963) doldurduğu en güzel plaklar arasındadır. (L)

GARNERIN (André Jacques), fransız havacı (Paris 1769-ay.y. 1823). Çok genç yaşta havacılığa heves etti, Montgolfier tipi ilk balonu yaptı ve 31 mayıs 1790'da yalnız başına havalandı. Ordu siyasî komiseri oldu, hapsedildi. Magdeburg kalesinden, çok

Eroll GARNER

GARMISCH-PARTENKIRCHEN kayak trampeleni

Foto LAROUSSE

GARNERIN'in 22 ekim 1797 deneyi, Cabinet des Estampes, Paris

B.L.A. V — 1-A

Meyden Larousse, c. V s-1, 1971, 154.

دى هللر ، ج . ج . - Hellert, J. J. de

آثاره : ترجم بمعاونة دى لانورى تاريخ الحشاشين (باريس ١٨٣٣) ، وترجم وحده تاريخ السلطنة العثمانية لهامر ، في ثمانية عشر جزءاً (١٨٣٥ - ١٨٤٣) .

لافاله - Lavallée.

مؤرخ تناول في مصنفاته الحضارة العربية :

آثاره : وصف مدينة الإسلام في إسبانيا ومزايا العرب في الصناعة والزراعة والغراس والبناء والزخرف الشرقى (١٨٤٤) ، وقد نقل عنه الأمير شكيب أرسلان خلاصة تاريخ الأندلس) ، ومباحث ممتعة عن قصر إشبيلية وحمراء غرناطة وجامع قرطبة وأسلحة الأندلسيين .

دى تاسى ، جارسن (١٧٩٤ - ١٨٧٨) Tassy, Garcin, de

هو في ذروة من النسب والنسب ، تخرج على دى ساسى في العربية ، وتولى بعده تحرير المجلة الآسيوية ، فنشر فيها كثيراً من الدراسات النفيسة ، خلا ما حققه وترجمه وصنف فيه مما وضعه في المرتبة الأولى .

آثاره : نشر كشف الأسرار عن حكم الطيور والأزهار لابن غانم المقدسى متناً وترجمة (باريس ١٨٢١) ، وترجم الأمثال الأدبية لعز الدين المقدسى بعنوان الصوادح والأزهار (١٨٢١) ، وقسم الحيوان في رسائل إخوان الصفا (١٨٦٤) ، وصنّف كتاباً في الدين الإسلامى ، وفق القرآن والتعاليم المذهبية والفرائض (ثلاث طبعات ، ١٨٢٢ - ١٨٧٤) ، وله في المجلة الآسيوية : ترجمة ثلاث مقامات للحيرى (١٨٢٢ و ١٨٢٣ و ١٨٢٤) ، ويبحث في ابن خلدون (١٨٢٣) ، وخصائص الدين الإسلامى في الهند (١٨٣١) ، ونبذة في اللباس مع بعض الكتابات العربية والفارسية والهندستانية (١٨٣٣) ، وبلاغة الشعوب الإسلامية (١٨٤٤ و ١٨٤٦ و ١٨٣٨) ، وجمع من آداب العرب منتخباً ترجمها إلى الفرنسية بعنوان مجموع الرموز الشرقية ، ولخص تاريخ التواريخ ، ومقامات الحيدرى عن حياة وموت كبار شهداء الإسلام (باريس ١٨٤٥) ، وشرح السورة المجهولة في القرآن ، وهى سورة النورين - ولا وجود لها إلا في نسخة الشيعة (١٨٤٥) ، وكتب في الأسماء

والألقاب في الإسلام (١٨٥٤ - ٧٨) ، وترجم ربايعات الحيام (١٨٥٧) ، ومنطق الطير (١٨٥٧) إلخ .

رينو ، جوزيف توسن (١٧٩٥ - ١٨٦٧) Reinaud, J.-T.

ولد في لامبسك ، وتوفى في باريس ، وكان من تلاميذ دى ساسى ومقتنى آثاره ، وقد عين أميناً على المخطوطات الشرقية في مكتبة باريس وعضواً في المعهد العلمى ، وأستاذاً للعربية في مدرسة اللغات الشرقية ثم رئيساً لها ، فتمخرج عليه كثيرون ، وصنف تصانيف مازال العلماء يعولون عليها .

آثاره : سلسلة التواريخ لسليمان التاجر نشره لانجلس متناً وترجمة ، وقدم له رينو في ١٨٠ صفحة (باريس ١٨١٥) ، والآثار العربية والفارسية والتركية في ديوان الدوق دى بلاكا ، وهى أقدم التواريخ في العاديات الإسلامية (باريس ١٨٢٨) ، وملخص ما كتبه مؤرخو العرب عن حروب الصليبيين (١٨٢٩) ، والحروب الصليبية من تاريخ الكامل لابن الأثير (١٨٣٢) ، وترجم إلى الإنجليزية قسماً من إنحاف الأخصا لشمس الدين السيوطى - مع نسبه إلى جلال الدين السيوطى الذى نشر له كادوز F. Cadoz وكان من رجال القضاء - الجامع الصغير متناً وترجمة مرسليليا ١٨٥١ (لندن ١٨٣٦) ، وصنف كتاباً في فتوح العرب في فرنسا (١٨٣٦) ، ونشر لأول مرة بمعاونة دى سلان : ديوان امرئ القيس (١٨٣٧) وبمعاونة جوزيف ديرنبورج ، وكاترمير ، ودى سلان : تقويم البلدان لابي الفداء (١٨٤٠) ، وترجمه إلى الفرنسية بمعاونة جويار في جزأين ، (١٨٤٨ - ٨٣) .

وترجم بمعاونة جوزيف ديرنبورج : الأمثال من لغة مقامات الحريرى التى كان قد نشرها دى ساسى بعد تحقيق وإضافات وحواشٍ عليها (١٨٤٧ - ٥٣) ، ونشر جزءاً من فتوح البلدان للبلاذرى ، وهى نبذة عربية فارسية ، متناً وترجمة فرنسية (لندن ١٨٤٥) ، ورحلات الرحالين من العرب والفرس إلى الشرق الأقصى في القرن الثالث الهجرى ، وكان قد أشرف عليها لانجلس (باريس ١٨٤٥) .

ومن مصنفاته : تاريخ المدفعية ، وفيه مقتبسات من حسن الرماح (١٨٤٥) ، والمدخل إلى جغرافية الشرقيين ، وهو تاريخ شامل في علم الجغرافيا لدى العرب (١٨٤٨) ، وأمور الهند (١٨٤٩) عدا مقالاته الرصينة في كبرى مجلات الاستشراق عن المخطوطات العربية ، والعلاقات التجارية بين الروم وبين الشرق ، والفسيفساء عند العرب ، واللغة العربية في سوريا

Atiki, Neeraj "el-Mustarikun", c.I, s. 174-175, 1980 (Kahire)

García de la Fuente, Arturo, fray, he wrote *Catálogo de los manuscritos franceses y provenzales de la Biblioteca de El Escorial* (1933), *Catálogo de las monedas y medallas de la Biblioteca de El Escorial* (1935), and *La miniatura española primitiva* (1936). NUC, pre-1956

García Fuentes, José María, born 20th cent., he wrote *La Inquisición en Granada en el siglo XVI* (1981), and he was joint author of *Cuarto viaje de Colón* (1991). LC

García Gallo de Diego, Alfonso, born in 1911 at Soria, Spain, he studied law at Barcelona and Madrid, where he gained a doctorate in 1933. He was successively a professor of history of law at Murcia, Valencia, and the Universidad Complutense de Madrid. He also served as a director of the *Anuario de historia del derecho español*. His writings include *Cedulario de Eucinas* (1990). *Figuras de hoy*, 1950; *IndiceE*² (2); WhoSpain, 1963

García Gómez, Emilio, born 4 June 1905 at Madrid, he was one of the eminent Arabists of the twentieth century and since 1930 successively a professor of Arabic at Granada and Madrid. He served as ambassador of Spain to Iraq, Lebanon and Turkey as well as director of the Real Academia de la Historia. His writings include *Poemas árabe-andaluces* (1930), *Cinco poetas musulmanes; biografías y estudios* (1959) as well as numerous editions and translations of classical Arab authors. He died 31 May 1995. *Figuras de hoy*, 1950, 1956; *Index Islamicus* (6); *IndiceE*² (5); OxSpan; Sainz; WhoSpain, 1963

García de Herreros, Enrique, born 19th cent., he wrote *Les tribunaux mixtes d'Égypte* (Alexandrie, 1914), and *Quatre voyageurs espagnols à Alexandrie d'Égypte* (Alexandrie, 1923). NUC, pre-1956

García-Junceda y Alvarez-Quiñones, José Antonio, born 20th cent., he received a doctorate in medieval philosophy. In 1992 he was a professor of philosophy in the Universidad Autónoma de Madrid. His writings include *De la mística del número al rigor de la idea; sobre la prehistoria del saber occidental* (1975), and *La cultura cristiana y San Agustín* (1986). *Arabismo*, 1992

García de Linares, Ramón, born 19th cent., he was joint editor of *Los documentos árabes diplomáticos del Archivo de la Corona de Aragón* (1940). NUC, pre-1956

García Maceira (Maccina), Antonio, born in 1857 at Salamanca, Spain, he served with the Cuerpo de Montes as an inspector general. His writings include *Apuntes y noticias sobre la agricultura de los árabes españoles* (1876), *Leyendas salmantinas* (1887), and *La labranza castellana y la poesía regional salmantina* (1910). *EncicUni*; *IndiceE*² (3)

García Martín, Luis, born in 1833 at Valladolid, Spain, he collaborated for many years with the *Almanaque militar español* and the *Boletín de la Sociedad Geográfica* as well as other publications. *Ossorio*

García Rivera, Ventura, born 19th cent., he was since 1886 affiliated with the journal *El Liberal Coruñés*, to which *La Mañana* was added in 1896. *IndiceE*² (1)

García Romo, Francisco, born in 1901, he wrote *La escultura del siglo XI* (1973). NUC, 1973-77

García Sánchez, Expiración, she received a doctorate in Semitic philology, as well as a *licencia* in geography and history. In the 1990s she was a *colaboradora científica* at Escuela de Estudios Árabes de Granada, Consejo Superior de Investigaciones Científicas. She edited *Ciencias de la naturaleza en al-Andalus; textos* (1990). *Arabismo*, 1992, 1994, 1997; LC

Garcin, Jean Claude, born 10 October 1934 at Marseille, he studied at Aix-en-Provence and Lyon. In 1974 he received a doctorate from the Sorbonne for *Un centre musulman de la Haute-Égypte médiéval, Qūs*. In 1962 he was a professor at the Faculté des lettres de Tunis and in 1993 he was affiliated with the Université d'Aix-Marseille. His writings include a collection of his articles, *Espace, pouvoir et idéologies de l'Égypte médiévale* (1987). EURAMES, 1993; THESAM, 3; Unesco

Garcin de Tassy, Joseph Héliodore Sagesse Vertu, born 20 January 1794 at Marseille, he there was educated at the Petit Séminaire and the Lycée, learning at the same time the basics of colloquial Arabic by chance. In 1817 he began to study Oriental languages at Paris, where he was a student of Silvestre de Sacy, qualifying with the Arabic edition with French translation, *Les oiseaux et les fleurs; allégories morales d'Azz-Eddin Elmocaddesi*. However, he subsequently turned to Hindustani studies. Through the good offices of his teacher, he was appointed in 1828 a director of the Ecole des langues orientales, teaching Hindustani and Persian. It is not attested that he had a solid acquaintance with the languages he was teaching. He was nevertheless elected in 1838 as an Orientalist to the Académie des Inscriptions et belles-lettres. He taught until his retirement in 1877. He died in Paris on 2 September 1878. Buckland; Dantes 1; DBF; Fück, p. 155; Hoefler; *Index Islamicus* (2); Vapereau

LA
GRANDE ENCYCLOPÉDIE

INVENTAIRE RAISONNÉ
DES SCIENCES, DES LETTRES ET DES ARTS

PAR UNE
SOCIÉTÉ DE SAVANTS ET DE GENS DE LETTRES

SOUS LA DIRECTION DE

MM. BERTHELOT, sénateur, membre de l'Institut.
Hartwig DERENBOURG, professeur à l'École spéciale des langues orientales.
F. Camille DREYFUS, publiciste, ancien député de la Seine.
A. GIRY, professeur à l'École des chartes.
GLASSON, membre de l'Institut, professeur à la Faculté de droit de Paris.
Dr L. HAHN, bibliothécaire en chef de la Faculté de médecine de Paris.

MM. C.-A. LAISANT, docteur ès sciences mathématiques, ancien élève de l'École polytechnique.
H. LAURENT, docteur ès sciences mathématiques, examinateur à l'École polytechnique.
E. LEVASSEUR, membre de l'Institut, professeur au Collège de France.
H. MARION, professeur à la Faculté des lettres de Paris.
E. MÜNTZ, membre de l'Institut, conservateur de l'École nationale des beaux-arts.
A. WALTZ, professeur à la Faculté des lettres de Bordeaux.

Secrétaire général : F. Camille DREYFUS, publiciste, ancien député de la Seine.

TOME DIX-HUITIÈME
ACCOMPAGNÉ DE QUATRE CARTES EN COULEURS, HORS TEXTE
(GARD, GARONNE [HAUTE-], GERS, GIRONDE)

FRANCO — GONON

PARIS
H. LAMIRAUT ET Cie, EDITEURS

61, RUE DE RENNES, 61

Tous droits réservés

peuple, à la *Libre Pensée*, à la *Revue de Paris*, à la *Revue moderne*, etc., on a de lui *Les Français du Nord et du Midi* (Paris, 1868, in-12); *les Soldats citoyens. La Tour d'Auvergne* (1870, in-18). — Sa femme, *Euphémie Vauthier*, née à Montignac en 1833, maîtresse de pension à Paris, puis professeur d'histoire à l'École supérieure de jeunes filles de la ville de Paris, a écrit : *Conseils aux jeunes filles* (Paris, 1858, gr. in-8); *Léonie. Essai d'éducation par le roman* (1860, in-12); *Charlotte* (Bruxelles, 1863, in-12); *Jacques Cœur* (Paris, 1881, in-16); *l'Honneur des femmes* (1879, in-12); *Madame Roland* (1880, in-16); *Une Expiation* (1881, in-12); *Un Héros obscur* (1881, in-32); *le Calvaire d'une enfant* (1881, in-32); *Nora* (1882, in-12), etc. Elle avait été en 1874 traduite devant la cour d'assises pour avoir donné à l'Emancipation de Toulouse un article sur l'exécution de Ressel que le gouvernement jugea dangereux. Elle fut acquittée.

GARCIN DE TASSY (Joseph-Héliodore), orientaliste français, né à Marseille le 20 janv. 1794, mort à Paris le 2 sept. 1878. Il avait déjà acquis quelques notions d'arabe lorsqu'en 1817 il vint à Paris suivre les cours de Silvestre de Sacy. Sous la direction de cet illustre maître, il s'adonna d'abord à l'étude de l'arabe et du persan, puis il se consacra d'une manière spéciale à l'hindoustani, langue qu'il enseigna durant près de cinquante ans à l'École des langues orientales où une chaire avait été créée pour lui en l'année 1828. Elu membre de l'Académie des inscriptions et belles-lettres en 1838, il fut ensuite appelé à présider la Société asiatique et nommé administrateur adjoint de l'École des langues orientales. En 1850, il commença à publier d'abord sous le titre de : *Discours d'ouverture* (1850-1869), puis sous celui de : *la Langue et la littérature hindoustanie* (1872-1877) une revue annuelle qui eut un très vif succès. Ce recueil donnait une idée bien exacte du mouvement littéraire de l'Inde moderne et jouissait d'une grande et légitime réputation non seulement auprès des Européens, mais encore et surtout auprès des Hindous qui le tenaient en très haute estime. Garcin de Tassy a publié un grand nombre de mémoires intéressants et la plupart de ses livres ont eu plusieurs éditions. Parmi ses travaux les plus remarquables, on peut citer : *les Oiseaux et les Fleurs*, texte arabe et traduction (Paris, 1821, in-12); *les Aventures de Kamrup*, texte hindoustani (Paris, 1833, in-8); *les Œuvres de Wali*, texte, traduction et notes (Paris, 1836, in-4); *Grammaire persane* de W. Jones, éd. française (Paris, 1845, in-12); *Rudiments de la langue hindouie* (Paris, 1847, in-8); *Chrestomathie hindoustanie* (Paris, 1847, in-8); *Histoire de la langue et de la littérature indouies et hindoustanie* (Paris, 1847 et 2e éd. 1871, 3 vol. in-8); *Chrestomathie hindie et hindouie* (Paris, 1849, in-8); *Mémoire sur les noms propres et les titres musulmans* (Paris, 1854, in-8); *Mantic uttair*, texte persan et traduction (Paris, 1857 et 1863, 2 vol. in-8); *la Doctrine de l'amour*, traduit de l'hindoustani (Paris, 1858, in-8); *Dictionnaire hindoustani-français*, pour le texte des *Aventures de Kamrup* (Paris, 1858, in-8); *Rudiments de la langue hindoustanie* (Paris, 1863, in-8); *la Poésie philosophique et religieuse chez les Persans* (Paris, 1864, in-8); *Un Chapitre de l'histoire de l'Inde musulmane* (Paris, 1865, in-8); *la Rhétorique et la prosodie des langues de l'Orient musulman* (Paris, 1873, in-8); *l'Islamisme selon le Coran. l'enseignement doctrinal et la pratique* (Paris, 1874, in-8).

GARCINIE (*Garcinia* L.) (Bot.). Genre de plantes de la famille des Clusiacées, qui a donné son nom au groupe des Garciniées. Ce sont des arbres ou des arbustes, à feuilles opposées, à fleurs polygames-dioïques, tétramères ou pentamères. Les fruits sont des baies dont les graines, entourées d'une pulpe charnue plus ou moins épaisse, renferment sous leurs téguments un gros embryon charnu. — Les *Garcinia* ou Guttiers habitent, au nombre d'une quarantaine d'espèces, les régions tropicales de l'ancien monde.

Ils sont surtout remarquables par la présence, dans la plupart de leurs organes, d'un latex gomme-résineux, dont le siège et les réservoirs ont été étudiés par M. Trécul, puis par M. de Lanessan. L'espèce la plus importante du genre est le *G. Hanburyi* Hook. f. (*G. morella*, var. *pedicellata* Hanb.), arbre de 10 à 20 m. de hauteur, originaire de la Cochinchine et du Cambodge. C'est elle qui fournit, par incisions, la véritable *Gomme-gutte* (V. ce mot). Le *G. morella* Desrouss. (*Cambogia Gutta* Lindl.), de Ceylan et du Malabar, le *G. travancorica* Roxb. et le *G. xanthochymus* Hook. f. (*Xanthochymus pictorius* Roxb.) de l'Inde, souvent cultivé dans les serres de l'Europe où il fleurit et fructifie bien, fournissent une gomme-résine analogue, mais de qualité inférieure. D'autres espèces sont recherchées pour leurs fruits comestibles. Tel est surtout le *G. mangostana* L. ou Mangoustan, de l'Asie et de l'Océanie tropicales. C'est un petit arbre à feuilles épaisses et coriaces, à grandes fleurs d'un rouge foncé, solitaires et terminales. Ses fruits sont des baies globuleuses, de la grosseur d'une petite orange, à péricarpe épais,

Garcinia Hanburyi.

coriace, d'un brun rouge foncé, gorgé d'un latex jaune âcre et d'une amertume extrême. Il renferme quatre ou cinq larges graines en forme de quartier d'orange, entourées d'une pulpe charnue sucrée, d'un blanc de lait et d'une saveur délicieuse. C'est cette pulpe seule que l'on mange. Quant au péricarpe, on l'emploie comme astringent et antiscorbutique. — Le *G. indica* Choix. (*G. purpurea* Roxb.; *Brindonia indica* Dup.-Th.) ou Brindaonier, Brindonier, fournit, par ébullition de ses graines dans l'eau, une huile concrète, dite *beurre de kokum* ou huile concrète de Mangostan (*Kokum Butter*, des Anglais), essentiellement formée de stéarine. On l'emploie beaucoup, dans l'Inde, pour faire des onguents, des suppositoires et pour la fabrication de bougies.

Ed. Lef.
GARÇON (Comm.). GARÇON DE CAFÉ (V. LIMONADIER).
GARÇON DE RECETTES (V. RECETTE).

GARÇONS (Mauvais). On donnait ce nom, au début du règne de François 1er, à des bandes d'aventuriers qui, licenciés et sans doute mal payés à la suite des guerres, ravageaient les campagnes, et particulièrement l'Ile-de-France. 300 furent pris et brûlés vifs en 1516, d'autres pendus en 1522. Un arrêt du 14 sept. 1523 ordonna aux paysans de leur courir sus. Le connétable de Bourbon en prit 600 ou 800 près de Provins. On les signala encore en 1526. En 1537, des paysans du Gâtinais s'armèrent, au nombre de 1,500, pour résister au plus célèbre des chefs de bandes, Barbesouze. Il les massacra à Bromeilles, mais ensuite les siens se débandèrent et se laissèrent prendre; lui-même fut assassiné par un meunier des environs de Sens. Un autre chef, le capitaine de la Lime, fut battu près de Blois.

Bibl. : *Journal d'un bourgeois de Paris*; Paris, 1834; in-8 (Soc. H.-F. Lalanne). — *Chronique de François 1er*, Paris, 1860, in-8 (Guiffrey).

GARCZYNSKI (Etienne), homme politique et écrivain polonais, mort en 1735. Castellan, puis palatin de Poznan, il joua un rôle important au Sénat de Pologne, et publia un intéressant ouvrage : *Anatomie de la République polonaise* (Varsovie, 1731, in-8), tendant à la réforme des mœurs politiques du temps.

GARCZYNSKI (Etienne), poète polonais, né à Kosmow (près de Kalisz) le 13 oct. 1806, mort à Avignon le 20 sept. 1833. Après avoir fait ses études à Varsovie et à Berlin,

Il se consacre ensuite à l'apprentissage des métiers du verre (soufflage), de la céramique et de l'ébénisterie à Meisenthal dans la Sarre. Son approche n'est pas simplement théorique, et Gallé est un praticien. Il adjoint à cela de bonnes connaissances en botanique qui le conduisent au dessin d'étude de plantes, d'animaux, et d'insectes. En 1870, il est de retour en Lorraine et s'engage comme volontaire dans la guerre. Démobilisé, il se rend à Londres où il travaille au jardin botanique et découvre les collections orientales du Kensington Museum, en particulier de l'Indian Museum. Il est ensuite à Paris dans l'atelier de Brocard* auprès de qui il étudie les techniques du cristal, des émaux de masse de l'art « arabe » et imite l'art japonisant de François-Eugène Rousseau (1827-1890). Sa formation achevée en 1875, il retourne à Nancy dans la fabrique paternelle dont il hérite en 1877. Il ouvre de nouvelles voies d'exploration de la technique du verre. Ayant assimilé les influences arabe et japonaise, il s'emploie à imiter la nature avec des stries, des nœuds, des éclats, des reflets, des ombres, des marbrures. Il superpose les couches de matières colorées et y interpose des feuilles d'or et d'argent avant de souffler le cristal. Imprégné de la philosophie japonaise, il joue sur les accidents de la matière (bullages et rayures) qui rendent les pièces uniques. Gallé emprunte aux verres syriens et à la calligraphie arabe plus qu'il ne les imite. Plutôt que de copier les lettres sans les comprendre, il invente un répertoire fantastique de lettres calligraphiées en français pour inscrire des vers de Baudelaire* de Verlaine en émaux de couleurs vives qui donne une touche symboliste à sa « verrerie parlante ».

La consécration a lieu à l'Exposition de 1878, il obtient quatre médailles d'or. Son succès est tel qu'en 1883, il construit de vastes ateliers de faïencerie, de verrerie, d'ébénisterie qui comptent près de trois cents ouvriers et collaborateurs. Il s'y réserve une pièce au centre où il élabore ses projets. Il interdit à ses collaborateurs de reproduire une fleur sans en avoir le modèle sous les yeux (*Écrits pour l'art : floriculture, art décoratif*, 1908). Il ouvre plusieurs comptoirs, à Paris (1885), à Francfort

(1897) et à Londres. Dans le prolongement de sa réussite, il crée, en 1901, l'École de Nancy avec Victor Prouvé, Louis Majorelle, Antonin Daum et Eugène Vallin. Plusieurs générations d'artistes décorateurs y seront formées.

Après la consécration de 1878, les Expositions universelles, qui ont pour but de présenter les avancées de la technique et les fiertés des nations au monde (*Considérations à propos de notre commerce extérieur, tâche de l'initiative privée en matière industrielle et commerciale, rôle de l'État dans l'ordre économique*, Nancy, 1884), en font un génie national : en 1889, il reçoit la Légion d'honneur et, en 1900, il en est fait commandeur. Son nom est attaché à toutes les expositions internationales dans lesquelles il reçoit les plus hautes distinctions. Il devient membre de plusieurs sociétés savantes : Société des Beaux-Arts de Paris et en 1900 académie Stanislas de Nancy. Il y effectue un discours de réception sur « Le décor symboliste », qui constitue une sorte de testament esthétique : « La matière pour nous est matière à poésie. »

À sa mort, Gallé laisse un héritage artistique impressionnant : il a remis au goût du jour l'art du verre dont il a poussé la technique au plus au degré, il a ouvert la voie aux fantaisies de l'Art nouveau.

Jean-Gabriel Leturcq

THOMAS V., *Verreries d'Émile Gallé : de l'œuvre unique à la série*, catalogue d'exposition, Nancy, 2004. LE TACON F., *Émile Gallé, maître de l'Art nouveau*, Strasbourg, 2004.

GARCIN DE TASSY Joseph-Héliodore (Marseille, 1794 – Paris, 1878)

Le premier et le plus célèbre des spécialistes français de l'Inde musulmane et des littératures ourdou et hindi.

Fils d'un courtier de Marseille, il fait des études classiques dans cette ville jusqu'en 1814, puis apprend l'arabe « vulgaire » avec deux professeurs coptes. Il va à Paris en 1817 étudier l'arabe, le persan et le turc avec Silvestre de Sacy* qui le dirige vers l'Inde musulmane et lui procure ses emplois. En 1822, il obtient un poste de secrétaire au Collège de France* et il est nommé secrétaire adjoint et bibliothécaire

- الجزء الأول ، ويشمل تاريخ ما قبل الإسلام .
ونشره بحسب مخطوطات : برلين ، والمتحف البريطاني ،
وباريس . ليدن ، بريل ، ١٨٦٧ ، ويقع في ٥٣٥ ص .

مراجع

- G. G. Dugat: Hist. des Orientalistes, t. I, pp.
162-168.

إلى ٤٥٠ هـ (٩٨٠-١٠٥٨ م) وقد نشره بحسب
مخطوط باريس وحده . ليدن ، بريل ، ١٨٦٣ ، في
٤٤٩ ص .

- الجزء العاشر : ويشمل الحوادث من عام ٢٢٨
إلى ٢٩٤ هـ (٨٤٢-٩٠٦ م) ونشره بحسب مخطوطي
باريس وبرلين . ليدن ، بريل ، ١٨٦٥ ، في ٣٨٢ ص .

جارسان دي تاسي

JOSEPH -HELIODORE GARCIN DE TASSY

(1794-1878)

بتعليقات مستفيضة ، على طريقة أستاذه سيلفستر دي
Les oiseaux et les : وعنوانه بالفرنسية :
fleurs, allégories morales d'Azzéddin
Elmocaddessi, publiées en arabe, avec une
traduction et des notes. Paris, 1321.

ثم انصرف بكليته بعد ذلك إلى اللغة
الهندوستانية ، التي صار أكبر متخصص فيها في
أوروبا . وتوالت مؤلفاته في ميدان الدراسات
الهندوستانية ، فأصدر :

١ - « مغامرات كمروپ » ، نص هندوستاني ،
باريس ١٨٣٥ .

٢ - « ديوان ولي » ، النص وترجمة فرنسية
وتعليقات ، ، باريس ١٨٣٦ .

٣ - « مبادئ اللغة الهندوسية » ، باريس ١٨٤٧
. Rudiments de la langue hindouie

٤ - « مختارات هندوستانية » ، باريس ١٨٤٧ .

مستشرق فرنسي .

ولد في مرسلية في ٢٠ يناير ١٧٩٤ ، وتوفي في
باريس في ٢ سبتمبر ١٨٧٨ . تعلم مبادئ العربية في
مطلع شبابه . ثم جاء إلى باريس ١٨١٧ وحضر دروس
سيلفستر دي تاسي . وتحت توجيهه بدأ أولاً بالعكوف
على دراسة اللغتين العربية والفارسية ، ثم تخصص بعد
ذلك في اللغة الهندوستانية . وقد أنشئ له كرسى
لتدريس اللغة الهندوستانية في مدرسة اللغات الشرقية
الحية في ١٨٢٨ ، وظل يشغل هذا الكرسي طوال
خمين عاماً . إلى أن توفي كما قلنا في ٢ سبتمبر
١٨٧٨ . والفضل في إنشاء هذا الكرسي له يرجع إلى
مساعي أستاذه سيلفستر دي تاسي .

واختير عضواً في أكاديمية النقوش والآداب في
١٨٣٨ . وصار رئيساً للجمعية الآسيوية الفرنسية .

وقد بدأ سيرته العلمية بنشر وترجمة رسالة صغيرة
في التصوف ، هي « كشف الأسرار » لعز الدين بن قاسم
المقدسي . حقق النص وترجمه إلى الفرنسية وزوده

Bedevi) Abdurrahman, "Mevsuvat'ul-Müstevrikun"

their Rakhshas and fiends, maintain that their vast Pantheon contains no such creature. The gods were both good and evil. There were punishing demons, demons of storms and of death, but no such quintessence of malignity, deceit, anti-godness, cruelty and petty meanness, as is incarnate in the Christian Satan. In "*The Sketch-Book of Meister Karl*," Satan is represented as vindicating his *d'être* on the ground that he represents the necessary suffering and pain attendant upon the destruction of the old, leading to higher beauty in the new, or creation itself, but is promptly snubbed by the author, who informs him that he is (nothing of the kind, but "only the *transitory ugliness* of the ruins of the tempest and the pestilence." The old religions represented the devil as he represented himself to the writer: Christianity has made him an abstract of the revolting. Mr. Conway, beginning with Dualism, proceeds to the degradation of divinities and ex-gods into devils, and then finds causes for the existence of others in hunger, heat, cold, the elements and animals, in enemies and barrenness, obstacles, illusion, darkness, disease and death. From these he proceeds to a history of the decline of demons and their generalization as shown in art and in the decay of mythologies. The next step is of course an account of the principal types of demons or devils, such as the serpent and dragon. Hence we have connections and affinities with these—such as Fate, Diabolism, or the direct connection of incarnate evil with demons, and histories of degraded powers, such as Ahriman, Elohim, Visramitra, the consuming fire, and others. The second volume is in part occupied with the numerous deductions from these types through the Middle Ages down to the present day. The great merit of the work consists, not merely in great research and a shrewd selection of striking examples and interesting illustrations, but in the clearness with which Mr. Conway develops his ideas. Its demerit is an exaggerated susceptibility to simile, and a readiness to assume derivations and connections without proving them—the great sin of all symbolists from Creuzer, Godfrey Higgins, and Faber, down to Lumax. Not that we would class Mr. Conway with these blunderers; on the contrary, he has tried hard to avoid their company, but he often unconsciously falls into their fault—the fault, it is true, of a poetic mind, but one to be guarded against when one is not writing poetry. We should do injustice to this work did we not mention that Mr. Conway writes like a man without prejudice against aught save tyranny. Abstractly speaking, his freedom from bigotry is almost naïvely amusing. Had he been a Calvinist he would probably have prayed, as did the Scotch clergyman, for the conversion of "the pair deil." As it is, he sets forth his own very broad faith in the following words, with which he concludes his first volume:—

"It is too late for man to be interested in an 'Omnipotent' Personality, whose power is mysteriously limited at the precise point when it is needed, and whose moral government is another name for man's own control of nature. Nevertheless the Oriental pessimism is the Pauline theory of Matter, and is the speculative prototype out of which has been evolved in many shapes that personification which remains for our consideration—the Devil."

These be plain words, but we have thought it best to cite them, that the reader, whether heterodox or orthodox, may know exactly what he may expect in this interesting and singular work.

THE PROFESSIONAL STUDIES OF THE CLERGY.

To the Editor of the CONTEMPORARY REVIEW.

SIR,—I have to acknowledge an error of some importance in my account of the various courses of theological study now pursued in the different Divinity Schools of England.

In describing the subjects for the Theological Tripos at Cambridge, I set down only the *variable* portions, omitting the *fixed* and more important part of the course, which make it fully equal in character and value to the Theological Honour Course at Oxford. I cannot charge myself entirely with the mistake, as I applied to Cambridge for the list of subjects, and was furnished with no more than I set down. I have simply omitted to credit King's College, London, with having lately added Logic or Moral Philosophy to its curriculum; while I learn that Logic is also the alternative of two compulsory subjects at Lampeter.

I am glad to make these corrections, and trust that if I have done unintentional injustice elsewhere, that it may be brought to my notice.

Your obedient servant, R. F. LITLEDALE.

THE BRITISH EMPIRE IN INDIA:

A REVIEW OF THE LIFE AND WORKS OF GARCIN DE TASSY.*

THE Academy is accustomed on the anniversary of its foundation to recall the memory of those of its members who have died during the past year. On the present occasion a name occurs among them, for which I hope to gain the special interest of this honoured assembly. His work transcended the usual narrow circle of learned labour; he took an international position; he was the interpreter and spokesman of a great people, one of the most energetic and influential of the many learned intermediaries between East and West. His name is closely bound up with a popular movement, already in its beginnings powerful and full of promise, and will long be named and honoured even more on the banks of the Ganges than of the Seine, where he lived and died.

Joseph Heliodore Garcin de Tassy, born at Marseilles, January 25th, 1791, came to Paris as early as 1817, where he had the good fortune to be received into the school of the first Orientalist of his day, the illustrious and many-sided Sylvestre de Sacy. It was here that his determination was matured to devote himself wholly and permanently to Oriental studies. Sacy, who soon recognised the value of the young man, induced the Government to erect in 1828 a new chair for the Hindostance languages, which had not before been taught in Paris, and to appoint Garcin professor. For fifty years he worked on unwearied, and undisturbed by all the political changes and catastrophes, by word of mouth and by writing, for the extension of a knowledge of Oriental language and literature, and for promoting the harmony of East and West. Numerous students have gone forth from his lecture-room into all parts of the world; many of them are now living and working in

* An address delivered before the Royal Bavarian Academy of Sciences at Munich, March 23, 1879.